

Publicerad 2005-11-23 17:16 av Ensamma mamman

Det bästa med ett tåg av tankar är att det bara är att ta plats, luta sig tillbaka och följa med på färden...

En doft av nystrukna gardiner

I mina föräldrars kök sprider sig sakta dofter som påminner mig om tider som varit och år som gått. Gardiner har tagits ner, fönstren putsats och nu låter strykjärnets ångpuffar som ett lok när det bearbetar tyget under sig. Gardinerna som snart ska sättas upp är röda med en bård av vit spets, det är mammas gardiner. Det är det som är advent i mitt hjärta.

Jag sitter och äter potatismos och stekt korv, som så många gånger förr, betraktar det ihärdiga arbetet i köket. Med ens förflyttas jag tillbaka i tiden, till en advent när mamma låg på sjukhus. Pappa gjorde så gott han kunde med förberedelserna inför julen men jag tyckte ändå att det inte var samma sak. Det skulle vara mamma, inte pappa, det stämde inte med min bild av julen. Då satt jag på en galonklädd furustol i köket, spillde ketchup på den bruna tröjan med rosa ränder och tuggade med apatisk min. Blicken satt fast i det brun-orange kylskåpet av märket husqvarna och flyttades inte förrän pappas röst slutligen trängde igenom mina tankar. Jag tittade åt hans håll och där stod han med vinröd skjorta, knappnålar i munnen och undrade om gardinernas omtag hängde bra. Han såg nöjd ut med sitt arbete och trots att vem som helst kunde se att gardinerna hängde snedare än lutande tornet i Pisa, så svarade jag att det var jättefint. Sen sjönk jag åter in i mina tankar, spillde mjölk på manchesterjeansen och fastnade med blicken någonstans i fjärran.

Så kom då den dagen när mamma fick komma hem. Det ovala furubordet pryddes av en röd duk med en tydlig skrynkla på mitten, en amaryllis vars stängel närmast låg mot bordsskivan och av en fruktskål. Pappas kinder lyste röda av stolthet och lycka, mammas ögon gick direkt till gardinerna, bordet och den förr så fina amaryllisen men även om hon tänkte så sa hon inget. Hon gav pappa en puss på munnen och berömde honom för att han gjort adventsfint hemma. Jag tittade på dem och hela mitt hjärta var varmt av glädje, mamma var hemma igen och ordningen återställd.

Jag sitter i samma kök, djupt försjunken i mina tankar och den här gången är det åter pappas röst som skingrar dem. Jag tittar åt hans håll där han står i sin blå skjorta, knappnålar i munnen och undrar om han lyckats med gardinerna. Jag ler, säger att det har han visst det och doften av mammas nystrukna julgardiner fyller mitt sinne. Köket har ändrats genom åren, kyl och frys är numera vita, det blommiga kaklet är numera sjösten och bordet jag sitter vid är rektangulärt och av ek. Stolarna har höga ryggar och sitsen är klädd i ett svart läderliknande material. Det är heller inte längre jag som spiller ketchup, det är numera mina barn som står för den biten.

Mycket har förändrats till det yttre men vissa känslor lever vidare genom åren. Det som glädjer mig är att mina små pojkar får växa upp med en morfar som numera är en mästare på att fixa i hemmet och att jag har insett jämlikhetens betydelse. Förvisso var det en känslomässig katastrof den gången pappa ordnade advent i mammas frånvaro men även en betydande del i min uppväxt. Efter den gången ströks många av de invanda könsrollerna ur manus och livet hemma i villan blev annorlunda. Snart kommer mamma hem från sitt jobb för att mötas av två älskade barnbarn, en lycklig dotter, sin man och nystrukna julgardiner...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ensamma mamman med Poeter.se id #5202 innehar upphovsrätten